

— Измамихъ ни, измамихъ ни, братко, възди-  
шаше другъ.

— Иси ни кукувица ума, та послушахме тия  
чапкжни... Запалихме сами кжцитѣ си, обади се трети.

— Що ни намъ трѣбаше въстание!

— Сега да го уцѣваме, късно е вече.

— Ами?

— Лѣкъ, лѣкъ да се търси.

— Лѣкътъ е единъ само: да си плюемъ на кра-  
ката, каза единъ познатъ Огнянову гласъ.

— Така, така, *Въжаново* майка не плаче.

— Ами *Стоянова*, допълни другъ.

— Утрѣ да очистимъ прѣвъ Върлищница.

— По-добрѣ още сега...

— Не може, караулътъ ще ни спре...

— Утрѣ, утрѣ.

— Да, въ пашармата...

— Та тогава всички ще бѣгатъ, другитѣ ще ни  
испрѣварятъ.

— Огняновъ е само куче... Той да ни не забѣлѣжи.

— Ха, Огняновъ офейка още вчера...

— Офейка?

— Само ние, клетки, излѣзохме умни...

Огняновъ се повдигна и извика:

— Лъжете, нещастници, азъ съмъ тукъ!

При тоя страшенъ гласъ, който се разнесе изъ мрака,  
всички се спотаихъ...

Огняновъ съ възмущение и съ ужасъ чу тоя раз-  
говоръ. Нѣмаше сумнѣние, че той изражаваше общото  
настроение на възстанниците въ това и въ другитѣ укрѣ-  
пления. Гласътъ на единъ отъ говорившитѣ му се стори  
познатъ по отъ давна врѣме... Но кой бѣше — не  
можеше да си спомни.

— Боже мой, Боже мой, мислѣше си той, като те-  
глѣше хубаво прѣдниците на ямурлука възъ гжрдитѣ си,